

Δεν μπορώ να πω ότι συμμερίζομαι το τρέχον γιορτινό πνεύμα. Αν το ερώ τημα είναι γιατί, η μισή απάντηση, η εύκολη, είναι διότι είμαι δύστροπος. Μουρτζούφλης που λένε. Η άλλη μισή, η δύσκολη, επιπλέει στα απόνερα των ημερώ ν.

Έχω μια δυσκολία στο κεφάλαιο «προγραμματισμένο γιορτινό πνεύμα», αυτή την αντίληψη της πρότασης: κέφι με το στανιό. Την ίδια δυσκολία είχα, κατ' αρχάς, και με το Κεφάλαιο του Καρόλου Μ. Αργότερα όμως ξεπέρασα τη δυσκολία, κατανόησα το περιεχόμενο.

Σε ότι αφορά τας εορτάς, δεν ξέρω αν έχει να κάνει με την θρησκευτική άποψη, δηλαδή την αυτόκλητη πνευματική ανάταση, ενώπιον του γεγονότος της αφίξεως του θείου βρέφους κλπ., ή με την μικρή περίοδο μέσα στο καταχείμωνο που ξεφεύγει από την καθημερινότητα

ή με το μικρομέγαλο όργιο μιας άμετρης κατανάλωσης, κάτι σαν γιορτάζω - καταναλώνω άρα ευτυχώ. Όλα αυτά μαζί με μια βολική αναλογία, κατά περίπτωση, καλύπτουν τους περισσότερους. Ατυχώς όχι μένα.

Διακριτική οπαδός του μουρτζουφλισμού, η ταπεινότητά μου, απέσυρεν εξ απαλών ονύχων, τον μανδύα της προγραμματισμένης χαράς, γεγονός, που πιθανότατα χαρακτηρίζει το σύνολο του βίου μου. Ως εκ τούτου συνεπώς, αντιμετωπίζω μετά επιφυλακτικότητος τας εκδηλώσεις, τα καλέσματα των ημερών και το περιρρέον κλίμα.

Είχα λάβει προ καιρού πρόσκληση, για παράσταση την μεσημβρίαν της παραμονής (των Χριστουγέννων) εις μπαρ (bar). Ο προσκλήσας, μου ήτο αρκούντως συμπαθής, έτσι το έργο της αρνήσεως ήτο έτι δυσχεστέρον. Κέρδιζα χρόνο, έδινα ασαφείς απαντήσεις, έπαιρνα παράτα, στο ναι, θα δούμε και τα τοιαύτα. Το μεσημεράκι της παραμονής λοιπόν, έπεσε μια ψυχρή βροχούλα την οποία βρήκα πολύ βολική για να προτάξω ένα ακόμα εμπόδιο, του τύπου: *«που να ντύνομαι με τα αδιάβροχα τώρα, με το μηχανάκι μεσ' το αγιάζι»* κλπ. κλπ.

Ο προσκλήσας όμως, ο αρκούντως συμπαθής που λέγαμε, με κάλεσε και τηλεφωνικώς την ύστατη στιγμή και με μια ευγενική, φρασεολογία συνέτριψε την δυστροπία μου. Την φιλοτιμίαν ανάγκη ποιών, παρέστην. Μαγκωμένος κατ' αρχάς, σε ένα πλήθος που δεν γνώριζα. Ιδού όμως και μερικά προσώπατα, εκ του παρελθόντος που γνώριζα και με γνώριζαν ή έστω έτσι νομίζαμε. Συμπαθή και αυτά στο σύνολό τους.

Πολύ καιρό είχαμε να βρεθούμε, χρόνια δυόμιση τουλάχιστον, από τότε που η διακονία του λειτουργήματος που υπηρετούσα έγινε ανυπόφορη για τις αντοχές μου, καθώς μεταβλήθηκε ολοκληρωτικά και μίζερα, σε κάτι ανάμεσα από επαιτεία και εκτύπωση προσπεκτούς (prospectus). Έτσι, σαν *«υγιεινή διαστροφή, στη δυτική καταστροφή, να αποκρούσουμε τα γκέι νταϊλίκια»,* που είπε και Ο ποιητής.
Έλα, έλα μην θορύβησε, όλοι το ξέρουμε, πια.

Τέλος πάντων, ωραία ήτονε. Έχω δε την παρρησία να ομολογήσω, ότι η φιλοξενία που μου επιφυλάχθηκε από τον προσκλήσαντα και ο ζεστός του, ανθρώπινος λόγος μαλάκωσαν την ψυχή μου, χαρίζοντας ένα εξαίρετο απόεμα. Κοντινά συναισθήματα και για τα υπόλοιπα γνώριμα προσώπατα, αν και είναι βεβαιωμένο ότι δεν έχουμε τας ιδίας αντιλήψεις, μολοντούτο τα εκτιμώ διότι κάτι ενδιαφέρον, ειλικρινές διακρίνω στην συμπεριφορά τους. Αυτό θαρρώ τουλάχιστον.

Εις τούτο το ωραίον και μη σχεδιασθέν όμορφο κλίμα, συνέβαλε και η μουτσούνα της εικόνας που ήρθε και με τρυφερότητα τοποθετήθηκε εντός της παλάμης μου, χωρίς να γνωρίζω αν εκτιμά τις απόψεις μου περί εορτών ή την μυρουδιά του οικόσιτου κοπρίτου μου.

Στοργικά τον περιέβαλα με τις πιο διαλεκτές θωπείες μου, χωρίς να γνωρίζω το όνομα του ή το φύλο του. Μεταξύ μας, τώρα, υπάρχει η αγωνία σε πολλούς εξ ημών που δεν γνωρίζουσι ούτε το φύλο τους, μήτε και το φίλο τους.

Αλλά έτσι είναι η ζωή. Ένας αναστεναγμός. Ανάμεσα στη στεναχώρια και την ανακούφιση.

υ.γ. Αργότερα εγνωστοποιήθη και το όνομα του κυναρίου. ΙΩΝ. Ελληνοπρεπές, κοφτό, ότι χρειάζεται για την περίπτωση. Αλλά και ΙΟΝ να ήτσν, πιο γλυκός δεν θα μπορούσε να είναι.